

SISTEM PREVENCIJE NASILJA I ZAŠTITE NOVINARA

Izveštaj o medijima u Istočnoj Srbiji

1

Autori:

Jana Jacić

Marko Tadić

ANEM i Centar za razvoj lokalnih medija

Beograd - Požarevac, decembar 2025.

Uvod

Mediji u malim i srednjim sredinama u Srbiji suočavaju se sa višeslojnim pritiscima koji direktno utiču na bezbednost novinara, profesionalne standarde i sam opstanak redakcija. Pored dugotrajne političke polarizacije, slabljenja institucionalnih mehanizama zaštite i ekonomskog pritiska kroz sistem projektnog finansiranja i oglašavanja, lokalni novinari sve češće rade u uslovima otvorenih pretnji, targetiranja, zastrašivanja i izolacije.

Ovaj izveštaj nastao je na osnovu intervjua sa novinarima i novinarkama iz Zaječara i Bora: Sašom Trifunovićem (Ist Media), Vesnom Obrenović (Radio Magnum), Zvonkom Damjanovićem (Medija centar Bor), Dušanom Vojvodićem (ZA Media), Lazarom Randelovićem (Tebra portal), Anđelom Ristantijević i Miljkom Stojanovićem (Glas Zaječara). Sagovornici su kroz lična iskustva govorili o bezbednosti novinara, institucionalnim i političkim pritiscima, profesionalnim izazovima i uslovima rada u Istočnoj Srbiji.

Iskustva sagovornika pokazuju da se pritisci na lokalne medije manifestuju na različite načine: kroz fizičke napade i pretnje, zabrane pristupa događajima, uskraćivanje informacija, ali i kroz uvrede, etiketiranje i kampanje diskreditacije na društvenim mrežama. Prema njihovim navodima, reakcije policije i tužilaštva na prijavljene slučajeve često su neujednačene — od procesuiranja napada do odbacivanja prijava i relativizacije pretnji.

Opšta procena bezbednosti novinara

Sagovornici iz Zaječara i Bora različito ocenjuju nivo bezbednosti novinara u svojim lokalnim sredinama, ali se procene u većini slučajeva kreću između ocena dva i četiri. Razlike u ocenama najčešće zavise od uređivačke politike medija, odnosa sa lokalnim vlastima i vrste tema o kojima izveštavaju.

Najniže ocene daju novinari koji kontinuirano izveštavaju o politički osetljivim temama, korupciji, protestima i zloupotrebama vlasti. Oni ukazuju da za kritičke medije bezbednost nije ista kao za medije koji su u korektnim ili partnerskim odnosima sa lokalnom administracijom: „Za neke novinare bezbednost je pet, ali za neke je minus pet. Konkretno za nas je minus“, navodi Miljko Stojanović, novinar portala Glas Zaječara, dodajući da se njihova redakcija godinama suočava sa pritiscima i otvorenim napadima.

Srednju ocenu bezbednosti pojedini sagovornici povezuju sa širim društvenim kontekstom. „Bezbednost novinara je danas jednaka bezbednosti ostalih aktera u društvu. To bi bila neka trojka“, ocenjuje Dušan Vojvodić (ZA Media), koji stanje objašnjava snažnom polarizacijom društva i odsustvom pridržavanja profesionalnih standarda.

Sagovornici iz Bora u većem broju slučajeva govore o nešto stabilnijim okolnostima kada je reč o fizičkoj bezbednosti: „Lomim se između trojke i četvorke. U odnosu na Zaječar, Bor je čak i solidan po tom pitanju“, navodi Lazar Randelović (Tebra portal), uz napomenu da su uvrede i pritisci na društvenim mrežama gotovo svakodnevni.

Sagovornici iz Zaječara češće ukazuju na dugotrajniju atmosferu konflikta sa lokalnim institucijama, prekid komunikacije i izostanak podrške kroz konkursno finansiranje, dok sagovornici iz Bora češće ističu „mekše“ oblike pritisaka, poput selektivnog pozivanja novinara na događaje ili prijava od strane komunalne policije. Zaključak većine sagovornika jeste da se bezbednost novinara u lokalnim sredinama ne može svoditi samo na odsustvo fizičkih napada, već da podrazumeva širi skup političkih, ekonomskih i institucionalnih rizika.

Pretnje, napadi i targetiranje

Iskustva sagovornika pokazuju da su pretnje, napadi i različiti oblici targetiranja novinara u Zaječaru i Boru prisutni u različitom intenzitetu. Oblici pritisaka kreću se od otvorenih fizičkih napada i pretnji smrću do institucionalnog ignorisanja i kampanja diskreditacije.

Najozbiljnije oblike ugrožavanja bezbednosti opisuju novinari koji godinama kritički izveštavaju o radu lokalnih vlasti. Miljko Stojanović (Glas Zaječara) svedoči o napadu tokom izveštavanja sa nedavnog protesta.

Tokom izveštavanja s protesta prišao sam da snimim događaj, kada me je policajac dva puta udario u grudi i gurnuo, pao sam na ulicu, povredio rebra i izgubio telefon. Kada sam pokušao da prijavim napad načelniku policije, rekao mi je: 'Ja tebe trpim deset meseci' i više puta me je gurao pred okupljenima, dok su pojedinci aplaudirali. Treći put me je jače odgurnuo, a zatim su me policajci sa štitovima pribili uz vrata, oduzeli mi telefon i izbacili sa skupa. Nakon toga sam završio u Urgentnom centru, a slučaj sam prijavio policiji. Dežurni tužilac je događaj prvo okvalifikovao kao mučenje i zlostavljanje novinara, ali nakon promene tužioca postupak je praktično zaustavljen i policija nije dostavila snimke napada.

4

Pored fizičkih napada, prisutne su i dugotrajne kampanje diskreditacije. „Napravili su dva filma o meni – u jednom kažu da imam platu 8.300 evra mesečno i da me finansiraju strane ambasade, da rušim grad i državu“, navodi Stojanović.

Pretnje zbog izveštavanja zabeležene su i u Boru. Saša Trifunović (IST Media) svedoči da mu je nakon objavljivanja jednog istraživačkog teksta privatnik telefonom pretio: „Zvao me je zbog teksta, pretio mi je, imam i snimak tog razgovora“, navodi Trifunović. Iako je slučaj prijavljen, reakcija policije je, prema njegovim rečima, bila obeshrabrujuća. „Rekli su mi: 'Ma on je takav, ludak, nikada nikome nije stvarno naudio'“, kaže Trifunović. Nakon takvog odgovora, odlučio je da dalje ne insistira na procesuiranju slučaja, što je direktno uticalo i na njegov dalji rad na toj temi.

„Posle toga tu priču nisam isterao do kraja jer mi nije bilo svejedno“, navodi on, ukazujući na to da relativizacija pretnji i izostanak institucionalne reakcije mogu dovesti do autocenzure i povlačenja novinara sa osetljivih tema.

Na društvenim mrežama uvrede i etiketiranje predstavljaju svakodnevicu za većinu sagovornika. „Strani plaćenici, blokaderi, ustaše – to je postalo standard“, navodi Lazar Randelović (Tebra portal), ističući da se takvi sadržaji više ne doživljavaju kao izuzetak.

Sagovornici iz Zaječara u većoj meri ukazuju na direktne napade i otvoreno targetiranje, dok sagovornici iz Bora češće govore o institucionalnim ograničenjima, javnim prozivkama i onlajn pritiscima. U oba slučaja, pretnje i pritisci utiču na osećaj lične i profesionalne nesigurnosti i predstavljaju trajan deo svakodnevnog rada lokalnih novinara.

Reakcije institucija

Iskustva sagovornika iz Zaječara i Bora pokazuju da su reakcije policije i tužilaštva na prijavljene napade, pretnje i pritiske nad novinarima neujednačene i često neefikasne. Dok se u pojedinim slučajevima postupalo u skladu sa zakonom, veći broj sagovornika navodi da su se susretali sa relativizacijom, odlaganjem postupaka ili potpunim izostankom institucionalne zaštite.

Najdrastičniji primer odnosi se na slučaj napada na Miljka Stojanovića (Glas Zaječara) tokom izveštavanja sa protesta. Nakon što je povređen i završio u Urgentnom centru, slučaj je prijavljen policiji i tužilaštvu. „Dežurni tužilac je događaj prvo okvalifikovao kao mučenje i zlostavljanje novinara, ali je pet dana kasnije promenjen drugi tužilac i od tog trenutka se više ništa ne dešava“, navodi Stojanović. Prema njegovim rečima, policija tužilaštvu nije dostavila snimke napada, iako, kako navodi, postoje najmanje dva video-zapisa incidenta.

Slično iskustvo navodi i Anđela Risantijević (Glas Zaječara), koja je putem društvenih mreža dobijala direktne pretnje smrću. „Pisali su mi da ću završiti kao sestra, da će me pojesti crvi“, navodi ona. Iako je slučaj prijavljen Tužilaštvu za visokotehnoški kriminal, odgovor je bio da se ne radi o „kredibilnoj pretnji“, zbog čega postupak nije dalje vođen.

Sagovornici ukazuju da ovakav odnos institucija ne samo da ne pruža osećaj zaštite, već dodatno obeshrabruje novinare da nove slučajeve nasilja i pretnji prijavljuju. Zbog toga se deo novinara odlučuje da se, umesto na institucije, oslanja na podršku novinarskih udruženja i neformalnih mreža solidarnosti.

Ipak, pojedini sagovornici navode i izuzetke. Dušan Vojvodić (ZA Media) ističe da je u ranijim slučajevima napada na novinare bilo i osuđujućih presuda, kao i da određenu ulogu u zaštiti novinara danas ima Stalna radna grupa za bezbednost novinara. „Postoji volja da se pojedini slučajevi isteraju do kraja, ali to zavisi od mnogo faktora i nije pravilo“, navodi on.

Sagovornici ocenjuju da je ključni problem u nedoslednosti institucionalne zaštite – dok se manji broj slučajeva pokrene, većina ostaje bez sudskog epiloga. Takvo stanje direktno utiče na osećaj bezbednosti novinara, ali i na pojavu autocenzure, povlačenje sa pojedinih tema i smanjenje obima kritičkog izveštavanja u lokalnim sredinama.

Strategije zaštite i unutrašnji protokoli redakcija

6

Sagovornici iz Zaječara i Bora navode da većina lokalnih redakcija nema formalizovane, pisane protokole za postupanje u rizičnim situacijama, već se zaštita uglavnom zasniva na ličnom iskustvu, međusobnim dogovorima i proceni rizika „u hodu“. Ipak, među sagovornicima postoje različiti modeli kako redakcije pokušavaju da se zaštite.

Kao primer redakcije koja je, uz podršku novinarskih udruženja, pokušala da uspostavi jasnija pravila postupanja u rizičnim situacijama izdvaja se ZA Media. Dušan Vojvodić navodi da su pomoć i savete u vezi s bezbednošću dobijali pre svega kroz saradnju sa Nezavisnim udruženjem novinara Srbije (NUNS), kao i kroz aktivnosti Stalne radne grupe za bezbednost novinara.

Jedan od sagovornika navodi da postoji usmeni dogovor o tome kako se postupa u rizičnim situacijama, ali da ne postoji pisani dokument. „Promenili smo politiku rada i više ne pratimo njihove konferencije, jer su nas prvo prestali da pozivaju, a sada nas pozovu samo kada im to odgovara“, ističući da je izbegavanje određenih događaja postalo vid samoodbrane. Sličan

pristup ima i još jedna od redakcija obuhvaćenih ovim istraživanjem, gde, prema rečima naših sagovornika, ne postoje formalni protokoli, već se novinari oslanjaju na lično iskustvo i procenu trenutne situacije na terenu.

U redakciji Glasa Zaječara, nakon višegodišnjih napada i pretnji, uspostavljen je drugačiji model zaštite, koji se zasniva na javnosti i vidljivosti. Miljko Stojanović navodi da je njihova osnovna strategija da svaki vid pritiska, pretnje ili napada odmah učine javnim i o tome obaveste novinarska udruženja. Ovakav pristup, kako navode, vide kao jedini preostali mehanizam zaštite u situaciji kada institucionalna zaštita izostaje.

Saša Trifunović (Ist Media) ističe da njegova redakcija nema poseban protokol, ali da se nakon pretnji i neprijatnih iskustava češće primenjuje oprez. „*Posle tih pretnji više razmišljaš da li vredi ići do kraja sa nekom pričom, jer shvatiš da si sam u tome*“, navodi Trifunović, ukazujući na to da zaštita često zavisi isključivo od lične procene i spremnosti da se rizik preuzme.

Izveštavanje u kriznim situacijama

7

Najrizičnija iskustva naših sagovornika vezana su za izveštavanje s protesta. Novinari Glasa Zaječara navode višestruka iskustva s nasiljem, potiskivanjem i upotrebom sile tokom javnih okupljanja. Miljko Stojanović je tokom jednog protesta fizički napadnut od strane policije, završio u Urgentnom centru i ostao bez telefona kojim je snimao događaj. Ovakva iskustva, kako navode, oblikuju način na koji danas procenjuju rizike i donose odluke o izlasku na teren. Saša Trifunović (Ist Media) navodi da je i izveštavanje sa skupštinskih sednica nosilo elemente rizika. On ističe da mu je, nakon tri decenije praćenja rada lokalne skupštine, prvi put zabranjen ulazak, uz obrazloženje privatnog obezbeđenja da postoji „dojava o mogućim neredima“. Novinari jedne od redakcija navode da su izveštavali sa skupova povodom zagađenja i ekoloških problema, pri čemu su se suočavali s provokacijama i pritiscima od strane organizovanih grupa i pojedinaca. Zbog takvih iskustava, redakcija je, kako dodaju, odlučila da se u većoj meri fokusira na teme koje se tiču ekologije i civilnog sektora, uz izbegavanje političkih događaja visokog rizika.

Obuke, znanja i kapaciteti za bezbedan rad

Sagovornici iz Zaječara i Bora imaju različita iskustva kada je reč o obukama za bezbednost, ali većina navodi da **nije prošla sistematske i dugoročne treninge**, već eventualno kraće edukacije u okviru pojedinačnih projekata. U jednom od medija navode da su učestvovali na različitim obukama koje su organizovala novinarska udruženja: „*Bilo je ponuda od Lokal presa, UNS-a, NUNS-a i učestvovali smo na tim treninzima*“, dok su u drugom imali samo jednu kraću obuku, što, kako kažu, nije dovoljno za stvarne krizne situacije. Dušan Vojvodić ističe da se u praksi oslanjaju na iskustvo i na rad redakcije kao sistema.

Smatram da ja lično i ekipa sa kojom radim ima dovoljno iskustva, da smo na osnovu tih iskustava izgradili određeni sistem koji dobro funkcioniše, jer je zapravo tu cela suština - da novinar ne sme da bude sam.

Digitalna bezbednost

Onlajn prostor predstavlja jednu od glavnih arena u kojoj se novinari i novinarki iz Zaječara i Bora suočavaju s pritiscima i pretnjama. Napadi se, prema svedočenjima sagovornika, najčešće dešavaju putem društvenih mreža, kroz uvrede, targetiranje, kampanje diskreditacije i direktne pretnje.

Sagovornici ukazuju da su mehanizmi zaštite u digitalnom prostoru slabi – prijave platformama retko daju rezultate, a uklanjanje spornih sadržaja često izostaje ili kasni. Zbog toga se većina redakcija oslanja na sopstvenu procenu, blokiranje naloga i javno ukazivanje na napade kao jedine dostupne mehanizme odbrane.

Saradnja sa novinarskim udruženjima i mrežama

Iskustva novinara iz Zaječara i Bora sa novinarskim udruženjima su neujednačena i u velikoj meri zavise od konkretnih situacija i ličnih kontakata. Za neke redakcije udruženja predstavljaju važan izvor podrške, dok su se drugi u potpunosti distancirali od formalnog članstva.

U jednom od medija obuhvaćenih istraživanjem navode da im je politika redakcije bila da novinari budu članovi udruženja i učestvuju u njihovim aktivnostima. Kako ističu, prisustvovali su skupštinama i treninzima koje udruženja organizuju, a saradnju su koristili i za edukaciju u periodima kada je intenzitet posla manji. Za razliku od toga, u drugom mediju navode da faktički više nisu deo udruženja. Iako formalno nisu prekinuli članstvo, kako kažu, povukli su se nakon razočaranja u način funkcionisanja i prioritete organizacija.

Saša Trifunović iz Ist Media pravi razliku između UNS-a i NUNS-a, navodeći da je UNS prenosio njihove tekstove o incidentima sa gradonačelnikom, dok NUNS to nije činio, uz utisak da su lokalni mediji često u drugom planu osim kada se desi „nešto baš dramatično“. Novinari Glasa Zaječara govore o veoma niskom nivou solidarnosti među lokalnim medijima, uz izuzetak pojedinih situacija kada su napadi ipak bili zajednički ispraćeni. Kako navode, tokom prethodnih pretnji podrška je dolazila „na prste jedne ruke“.

Pristup informacijama i odnos s institucijama

9

Načini na koje redakcije iz Zaječara i Bora dolaze do informacija od institucija razlikuju se, ali se u većini slučajeva svode na kombinaciju ličnih kontakata, telefonskih razgovora i formalnih zahteva.

Neki od predstavnika medija navode da informacije prvenstveno pokušavaju da dobiju „uobičajenim putem“, putem mejla ili telefona. Zahteve za pristup informacijama od javnog značaja retko koriste i, kako kažu, ako ne dobiju odgovor, često se na tome i završi.

S druge strane, neki ističu da zahteve po Zakonu o slobodnom pristupu informacijama koriste upravo kada im je potreban pisani trag. Kako navode, informacije su dobijali uredno, a u pojedinim slučajevima su kompletna dokumenta objavljivali i na portalu i na društvenim mrežama, kako bi imali zvaničnu potvrdu navoda iz tekstova.

U Ist Media navode da su gotovo uvek dobijali odgovore od institucija. Kako objašnjava Saša Trifunović, zahteve je lično predavao u pisarnici, dobijao potvrde sa pečatom i odgovori su, u većini slučajeva, stizali u rokovima.

Politički i ekonomski pritisci

Sagovornici iz Zaječara i Bora političke i ekonomske pritiske doživljavaju kao nerazdvojive i kao jedan od ključnih mehanizama kontrole lokalnih medija.

Anđela Risantijević i Miljko Stojanović iz Glasa Zaječara navode da su godinama u otvorenom sukobu sa lokalnom vlašću, uz gotovo potpun prekid institucionalne komunikacije. Predstavnici vlasti, kako ističu, ne odgovaraju na pitanja, ne pozivaju redakciju na događaje i ignorišu zahteve za informacijama. Pritisak se, prema njihovim rečima, ne završava samo na uskraćivanju pristupa – prate ga i kontinuirano javno targetiranje kroz diskreditacije, optužbe o „stranim plaćenicima“ i pokušaji da se novinari prikažu kao politički protivnici.

Napravili su dva filma o meni. U jednom tvrde da mi je plata 8.300 evra mesečno, da zarađujem mesečno koliko građani Zaječara za godinu dana, da primam novac iz stranih ambasada, da me finansiraju NVO... To rade preko stranice Zaječarski blok, za koju Veran ima podatke. Ta stranica je registrovana negde u Rusiji ili Kini. Pokušavali smo na hiljadu načina da je prijavimo, ali oni imaju takvu zaštitu da to nema šanse da se obori. Pisali smo pisma, prijave, sve živo. To su najstrašnije kampanje. Mene su predstavljali kao alkoholičara, za Anđelu su pisali ko zna šta – znači, svašta smo bili. Ne napadaju samo političare, nego targetiraju nas kao najgore, navodi Stojanović.

10

Takođe, ističu da su godinama isključeni iz lokalnog finansiranja putem konkursa za sufinansiranje medijskih sadržaja, što direktno utiče na stabilnost redakcije. Kako objašnjavaju, sredstva se raspodeljuju medijima koji imaju „saveznički“ odnos sa lokalnom vlašću, dok su kritički mediji sistematski izostavljeni.

Politički pritisci u Boru se, prema navodima sagovornika, ispoljavaju kroz javne izjave lokalnih funkcionera, prozivke u medijima i pokušaje da se pojedine redakcije predstave kao politički motivisane. Iako fizičkih napada ima manje nego u Zaječaru, atmosfera pritiska se održava kroz stalnu kontrolu pristupa i javno etiketiranje.

Ekonomski pritisci, prema sagovornicima iz oba grada, predstavljaju jedan od najsnažnijih mehanizama kontrole. U Boru su sredstva sa konkursa formalno dostupna, ali više sagovornika navodi da je način raspodele često povezan sa uređivačkom politikom.

Dodatni problem predstavlja odnos sa lokalnim oglašivačima. Novinari navode da je veliki deo lokalne privrede direktno ili indirektno povezan sa javnim sektorom, zbog čega se odluke o oglašavanju često donose u skladu sa političkom klimom. To znači da kritički mediji gube i komercijalne prihode, a ne samo budžetsku podršku.

Lokalni izbori u Negotinu – novi incidenti i napadi na novinare

Nakon sprovedenih intervjua za ovaj izveštaj, 30. novembra 2025. godine održani su lokalni izbori u opštinama Negotin, Mionica i Sečanj. Negotin, koji pripada regionu istočne Srbije, obeležen je nizom napada i ometanja u radu novinara koji su pratili izborni dan.

Udruženje novinara Srbije (UNS) je saopštilo da je u Negotinu zabeleženo ukupno sedam slučajeva napada, ometanja u radu i zastrašivanja novinara koji su izveštavali sa lokalnih izbora. Jedan od najtežih incidenata desio se kada je novinar studentskog medija Blokada info Uglješa Surdučki ostao bez mobilnog telefona dok je pokušavao da zaštiti koleginicu koja je bila napadnuta. Nepoznata osoba mu je prišla s leđa, uzela telefon, koji je potom, prema njegovom svedočenju, bačen na pod i smrskan. Surdučki je dao izjavu policiji, ali ga, kako je naveo, nadležni nakon toga nisu kontaktirali. U istom napadu povređena je i novinarka NG portala Suzana Mihajlović Jovanović, koja je pokušala da pomogne mlađim kolegama. Ona je izjavila da su ih gurali, vređali i terali da prestanu da snimaju, a da ju je jedan muškarac udario u predelu plećke, navodeći da joj se tako nešto nije dogodilo tokom više od tri decenije novinarskog rada.

UNS navodi i slučaj dopisnice TV Nova S Katarine Golubović, koja je u Negotinu ometana i vređana dok se spremala za uključenje uživo u program ispred prostorija SNS-a. Tri osobe su joj prilazile, snimale je, zastrašivale i dobacivale joj uvrede, pominjući, između ostalog, vlasnika medijske grupe i naziv države Luksemburg, uz pogrdne etikete.

11

Asocijacija nezavisnih elektronskih medija (ANEM) posebno je istakla slučaj fotoreportera Gavрила Andrića, koji je pratio izbore u Negotinu. Njemu je, prema sopstvenom iskazu, maskirana osoba s kvada otela telefon, dok ga je druga osoba gurnula kada je pokušao da krene za napadačem. Građani su kasnije pokušali da pronađu napadače, a iz prostorija SNS-a, kako se navodi, izašla je grupa ljudi koja je počela da tuče prisutne. Policija je stigla na lice mesta, ali je, prema Andrićevom svedočenju, odbijala da reaguje i da krene u potragu za telefonom iako je bilo moguće locirati uređaj.

ANEM je u svom reagovanju ocenio da je naročito problematično nepostupanje policije u pojedinim slučajevima, kao i činjenica da se napadi na novinare ponavljaju bez adekvatnog odgovora institucija.

Zaključak

Iskustva novinara i novinarki iz Zaječara i Bora pokazuju da je bezbednost lokalnih medija višeslojni problem koji obuhvata fizičke napade, onlajn targetiranje, institucionalne opstrukcije, političke pritiske i ekonomsku nesigurnost. Sagovornici svedoče da se ovi pritisci ne pojavljuju izolovano, već se često prepliću i međusobno pojačavaju – što direktno utiče na profesionalni rad, osećaj lične sigurnosti i dugoročnu održivost redakcija.

Posebno zabrinjava činjenica da su reakcije institucija neujednačene i često nedovoljne, zbog čega se poverenje novinara u sistem zaštite dodatno slabi. U takvom okruženju, teret bezbednosti se prebacuje na same redakcije, lične procene novinara i podršku novinarskih udruženja i grupa.

Iako postoje primeri solidarnosti, obuka i međuredakcijske podrške, sagovornici ističu da su ti mehanizmi još uvek nedovoljni da bi obezbedili sistemsku sigurnost. Većina redakcija nema formalne protokole za postupanje u kriznim situacijama, dok su obuke retke i kratkotrajne.

Bez sistemske zaštite i političke volje da se napadi na novinare sankcionišu, lokalni mediji ostaju izloženi stalnim pritiscima koji direktno ugrožavaju pravo građana na tačno, pravovremeno i slobodno informisanje.

Ova publikacija objavljena je uz finansijsku pomoć Evropske unije, Norveške i Balkanskog fonda za demokratiju, projekta Nemačkog Maršalovog fonda SAD. Za njenu sadržinu isključivo je odgovorna Asocijacija nezavisnih elektronskih medija i ta sadržina nužno ne izražava zvanične stavove Evropske unije, vlade Norveške, Nemačkog Maršalovog fonda i Balkanskog fonda za demokratiju.